

Heroldovky

No. 6

čtvrtek, 7. prosince 2017

Milé čtenářky, milí čtenáři,

v dalším vydání Vás čekají zajímavé informace o zájezdu do rakouského města Lince. Dále se dočtete o tom, jak se daří školou sponzорованému indickému chlapci Vishalovi R. Nagurkerovi. Čeká Vás rovněž první díl rubriky Svátův svět, rozhovor s paní profesorkou Veronikou Mátlovou, který je dle našeho názoru velice zajímavý, inspirativní a dal nám možnost poznat paní profesorku z jiného úhlu pohledu. Také se dozvíte, jak se daří našemu školnímu fotbalovému týmu.

Doufáme, že se Vám naše vydání bude líbit.

Vojtěch Salák

SVÁTŮV SVĚT

PRAXE, ANEB JAK SI TO PAMATUJI

Pamatuji si první den, kdy jsem se chystal na praxi. Byl jsem velice natěšený a zvědavý, co mě tam vlastně čeká. Vstal jsem už v 6 hodin ráno, nasnídal jsem se a připravoval se na odchod, ale pak se stalo něco nečekaného a mě to velice rozrušilo. Nemohl jsem najít svoje ponožky. Skončilo to tak, že mi ujel vlak a já nevěděl co dál, zapojil jsem svůj výkonný mozek a nakonec jsem se tak nějak dostavil, přijel jsem dalším vlakem. Náš šéf byl pohodář. Akorát říkal na začátku každé věty svoje jméno, jinak byl normální. Šéfík svou práci bral velice vážně. Celou pracovní dobu kouřil elektrickou cigaretu až na chvíli, kdy si šel s kolegy zakouřit. Jen abych nezapomněl, občas dělal dokonce i svou práci. A mohu říct, že svou práci dělal s velkou profesionalitou, občas sice na někoho poslal omylem exekutora, ale byl jsem ujištěn, že takovéto omyly jsou zde na denním pořádku. A co jsem tam vlastně dělal já? V podstatě nic, jen jsem tam seděl, smál se a dumal nad tím, jestli náhodou není náš šéf neobvyklého sexuálního zaměření. Jo a mimochodem, ty ponožky jsem našel ve skříni.

Na další moje zážitky se můžete těšit v příštím vydání novin.

Zdraví Váš Sváťa 😊

Svyatoslav Zalutskyy

ADVENTNÍ ZÁJEZD DO LINCE

Pro účastníky zájezdu do rakouského Lince jsme navrhly pár zajímavých míst, na které se můžete jít podívat a zříjemnit si tak výlet.

Hauptplatz

Na hlavním náměstí Hauptplatz, kde se budou konat vánoční trhy, je nejznámější a nejfrekventovanější ulice Landstraße s obchody ve středu Lince.

Graffiti Mural Harbor Legal Wall

Největší souvislá graffiti galerie v Linci se nachází v ulici Industriezeile. Zaujala nás svým uměním a kreativitou.

Ars Electronica center

V budově najdete muzeum budoucnosti a Deep Space (promítání vesmíru ve 3D). Budova je zajímavá designem, architekturou a LED světelnou fasádou. Muzeum se nachází přímo v ulici Ars Electronica-Straße.

Veronika Peltrámová, Nikola Křepelková

ZAJÍMAVOSTI Z ČR

Víte, že:

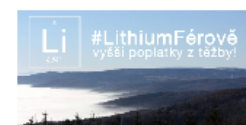
poslanci schválili, že do konce ledna 2019 musí skončit všechny kožešinové farmy v ČR?

19. září tohoto roku se v pražských Dejvicích otevřela prodejna Bezobalu? Zákazníci si mohou koupit jídlo, drogerii nebo kosmetiku bez obalů a tím předcházet vzniku odpadů.

Kupujeme jídlo, NE ODPADÍ!

v roce 2016 nařízení vlády snížilo poplatky z těžby lithia z původních 10 % na 0,7 % z tržní ceny? Stát tak může přijít o 12 miliard korun, které jsou například velmi potřebné k přeměně regionů poznamenaných těžbou uhlí.

Daniel Juránek

ÚSPĚCH NAŠICH FOTBALISTŮ V POHÁRU J. MASOPUSTA

V pátek 6. října 2017 se naši studenti pod vedením trenérky Mgr. Heleny Březákové zúčastnili turnaje ve fotbale, který nese název podle české fotbalové legendy Josefa Masopusta. Turnaj probíhal v areálu ČAFC Praha v Záběhlicích. V turnaji změřily síly pouze školy v městské části Prahy 10. Hrál se 1x 30 minut v klasickém počtu hráčů (10+1). Náš tým odehrál celkem čtyři zápasy v pětičlenné skupině s konečným výsledkem: 3 výhry/1 porážka na penalty a tým si zajistili postup do dalšího kola, které se uskuteční na jaře roku 2018.

Tým tvořili studenti: Plíšek S., Červený D., Kostka F., Hamouz P., Běhal R. (2CL), Bouček J. (3BL), Radimský M. (3DO), Melíšek M. (4BL), Melíšek P. (1CL), Tesař J. (3CL), Sita Z. (2DO), Procházka J. (2AL), Fehrens D., Ravizza M. (4DO)

Marek Melíšek, Štěpán Kuriš, Marek Zouzal

HOLKY NA HÁZENÉ

Dne 15. 11. 2017 naše dívky vybojovaly další úspěch pro naši školu. V areálu HAMR Braník se uskutečnilo celopražské kolo turnaje Poprasku v házené a náš celek obsadil celkové třetí místo. Na turnaji bojovaly společně s dalšími šesti školami.

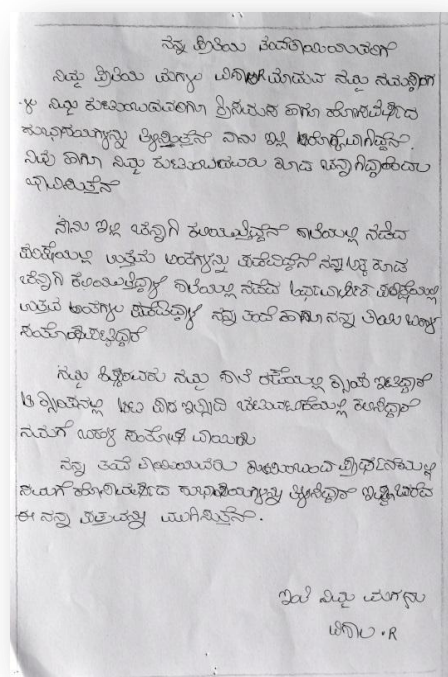
Tým tvořily dívky: Kristýna Zavřelová (1AL), Veronika Kaiserová, Tereza Vostárková (1BL), Tereza Kušnerová, Barbora Linhartová (2AL), Adéla Vaňková (2BL), Gabriela Pádivá, Anna Řeřichová (2DO), Veronika Mathausarová, Veronika Matzkeová (3AL) a Natálie Rot-schedlová (3DO).

Marek Zouzal, Štěpán Kuriš

VISHAL R. NAGURKER

Děkujeme všem, kteří se podíleli na Koláčkových dnech. Zakoupením občerstvení jste podpořili adoptovaného chlapce Vishala R. Nagurkera, na kterého se vybralo celkem 5 700 Kč. Po dokončení studií adoptované dívky Swathi Vaidheki naše škola sponzoruje studium dalšímu indickému chlapci, který se jmenuje Vishal R. Nagurker.

Je mu 14 let, pochází z indické vesnice Shahgunj a chodí do 8. třídy. Má tři sourozence. Vishal rád čte, kreslí a jeho oblíbenými předměty jsou angličtina a jazyk Kannada (Kannadština). Jeho rodiče nemají stálou práci, jejich měsíční plat činí 3 000 rupií (1 400 Kč), a proto je pro ně velmi obtížné platit studium. V posledním dopise, který poslal, píše, že se má velmi dobře a pilně studuje, aby si jednou splnil svůj sen být učitelem.

Vishalův originální dopis

Veronika Peltrámová, Nikola Křepelková

ZAJÍMAVÁ FAKTA

NENÍ MOŽNÉ KÝCHAT S OTEVŘENÝMA OČIMA. PŘI KÝCHNUTÍ SE ZASTAVÍ VŠECHNY TĚLESNÉ FUNKCE VČETNĚ SRDCE.

MLÉKO HROCHA JE RŮŽOVÉ.

DVACET DVA MINUT JE SVĚTOVÝ REKORD VÝDRŽE POD VODOU NA JEDNO NADECHNUTÍ.

ČESNEK VTÍRANÝ DO CHODIDEL MŮŽE BÝT POZDĚJI CÍTIT V DECHU.

MALÁ KAPKA ALKOHOLU KÁPNUTÁ NA ŠKORPIONA HO UVEDE DO ŠÍLENSTVÍ A UBODÁ SE K SMRTI.

VE FRANCII MŮŽETE UZAVŘÍT SŇATEK S MRTVÝM ČLOVĚKEM.

SAMI SEBE NEPOLECHTÁTE. MOZEČEK, ČÁST MOZKU, VARUJE ZBYTEK MOZKU, ŽE SE O TO SNAŽÍTE.

V ČÍNĚ JE PROTIZÁKONNÉ ZACHRÁNIT TOPÍCÍ SE OSOBU, PROTOŽE JDE O NEPŘÍPUSTNÝ ZÁSAH DO JEJÍHO OSUDU.

Veronika Peltrámová, Nikola Křepelková

VÁNOČNÍ SBÍRKA

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

jak již bývá zvykem, tak i letos se naše škola zapojí do charitativní akce. Rozhodli jsme se tentokrát podpořit děti z dětského domova v Milovicích a komunitu péče o lidi bez domova Saint'Egidio.

Pokud chcete udělat radost dětem, tak přineste **stavebnici** pro malé děti přibližně ve věku 3 – 8 let.

Komunita Saint'Egidio má zájem o pokud možno nové **baterky, termosky, termohrnky, spacáky a teplé oblečení (šály, čepice, rukavice, svetry, bundy a ponožky).**

Vaše dary můžete nosit až do do středy 20. prosince do krabice, která je umístěna u stromečku v přízemí poblíž vchodu do školy.

Děkujeme Vám za jakýkoliv příspěvek.

Jiří Zeman

ROZHOVOR S PANÍ PROFESORKOU MÁTLOVOU

Zajímalo by nás, čím jste chtěla být jako malá. Chtěla jste být profesorkou českého jazyka odjakživa, nebo byl Váš cíl úplně jiný?

Vlastně se nad tím po milionu letech zamyslím teď znovu s vámi. Jako malá, úplně nejmenší, jsem chtěla být „maminkou“. To byla jasná vize, hotovo dvacet. Myslela jsem si, že někdo je spisovatel, někdo maminka. Na základce jsem chtěla ilustrovat dětské knížky, jet do Egypta objevit nový hrob Tutanchamona, restaurovat staré obrazy a sochy – to byl vážný plán, našla jsem si střední odbornou školu restaurátorskou, která tehdy byla jediná v Mělníku. Ale nakonec jsem se rozhodla jít na gympl. Tam mě celou dobu držela archeologie, které jsem vlastně přizpůsobila většinu studia, včetně brigád, kroužků, seminářů, snění.

Ale protože se otevírala jen ob nějaké roky, v ten „můj“ rok se noví studenti nepřijímali, šla jsem přečkat jinam: čeština mě taky bavila a psychologie, můj druhý obor, taky. Pak se to všechno zamotalo, potkala jsem důležité lidi, na archeologii jsem se už nehlásila a zjistila jsem, že moje cesta je zatím tahle. Vlastně se všemi touženými profesemi byla spojená dávka nepředvídatelnosti, dobrodružství a romantického očekávání.

Jste se svým povoláním spokojená, nebo byste raději pracovala v jiném oboru než ve školství?

Když nám před několika lety kopali archeologové před domem a odkrývali staré pevnostní hradby, nemohla jsem ani dýchat, věděla jsem, že to je to ono. Když hledám „vzkazy“ v textu a snažím se je formulovat, cítím, že to je taky ono. Text je nesmírně živý a představuje nekonečnou výzvu, může hodně věcí zrcadlit, otevírat. Asi je to nějak všechno propojené, všechno je spojené s hledáním, s putováním, i když třeba jen mentálním, se samotou i sdílením. Všechny ty obory mají pro mě stoprocentně určitou dávku přitažlivosti. Ve škole navíc vstupujete do komunikace, která je trochu nevyzpytatelná, to je lákavé. Lákavé je i to, že vás kontakt s mladými lidmi může obohatit, sledujete, jak něco zraje, něco se vyvíjí. Přemýšlíte, hledáte. Dobré je to. Baví mě to.

Na naší škole pracujete i jako metodička prevence, o čemž většina studentů nemá ponětí. Napsala byste nám něco více o této činnosti? Co Vás na ní baví a proč?

Metodik prevence zprostředkovává studentům přednášky, dílny na rozličná riziková témata. Nesmírně mě baví setkávání s lidmi mimo můj obor. Je to velmi osvěžující, pro mě důležité. Je skvělé, kolik mladých lidí stojí za výbornými projekty, mám z toho vždycky obrovskou radost.

Preventista, výchovný poradce a školní psycholog (samozřejmě i třídní učitel, který dokáže spoustu věcí včas rozpoznat a nabídnout

řešení) tvoří také jakousi počáteční záchrannou síť, která může podržet studenta, jemuž se cosi zvrtno, zhroutilo a je vystaven těžké životní situaci.

Je důležité, abyste vy, studenti, v případě jakéhokoli problému dokázali oslovit třídního učitele, mne, Mgr. Barboru Terreros nebo školní psycholožku, která k nám do školy pravidelně dochází a informace o její přítomnosti jsou vždy vyvěšeny v aktualitách.

Problémy mohou mít různou povahu, různou příčinu a obvykle vyžadují i různý způsob pomoci. Může se jednat třeba o neúnosný stres, obavy z něčeho, úzkost, hromadění neomluvených hodin, špatné studijní výsledky, různá soukromá trápení. Pokud o problému víme, pracujeme na tom, abychom dokázali pojmenovat jeho příčinu – a tím nastává spolupráce, která se může rozšířit na kooperaci s pedagogicko-psychologickou poradnou. Student, který je ochotný spolupracovat, obvykle problém brzy minimalizuje. S každým studentem, kterého se podaří posunout kupředu, přichází vědomí obrovské smysluplnosti práce.

Jaký je Váš názor na systém známkování ve školství a jakou hodnotu pro Vás mají čísla, kterými hodnotíte své žáky? Popřípadě jakou metodu hodnocení byste sama zvolila?

Hodnocení... student dobře sám ví, jak obstál. Není hlupák. Ví to dítě v první třídě, pokud se mu dá určitý rámeček, vedení a důvěra. Znamky uděluju z povinnosti. To důležité lze sdělit jinak. Hodně funkční je slovní hodnocení, stále víc času věnuju poznávání jeho možností a rezerv.

Jsou pro Vás podstatnější znalosti studenta, nebo jeho osobnost?

Znalosti jsou důležité, velmi. Jsme ve škole, a právě znalosti jsou tím průsečíkem, který je pevně zakotven mezi studenty a učiteli a spojuje je. Jedni znalosti předávají, druhí je absorbují. Člověk, který disponuje znalostmi (a nemluvím teď jen o češtině a už vůbec ne jen o škole), je pro mě vždycky zajímavý, okouzluje. Nesmírně ráda sleduju debaty chytrých lidí s chytrými lidmi, jsem ráda ohromena přehledem, schopností věci propojovat, vnímat svět v souvislostech, umět se přesně vyjádřit, umět respektovat jiný postoj. Znalosti pro mě představují obrovskou hodnotu.

Osobnost člověka... Samozřejmě, je podstatná! I naše. Ono nezbývá nic jiného, než se pokoušet lidi respektovat. Nemůžete se s nikým pretlačovat, stavět dialog na síle. Žádná jiná možnost není vhodná. Jako učitel musíte sdělit svá očekávání a musíte informovat o různých variantách následků. Žák by měl pochopit, že za sebe nese určitou zodpovědnost. Učitel cosi nabízí, a žák to nemusí chtít přijmout. Na mně je, abych respektovala žákovu volbu, na žákovi, aby respektoval následky. Nedisponujeme žádnou mocí, kterou bychom reálně člověka mohli přinutit naše očekávání naplnit. Různé formy zastrahování, zneužívání pozice, to je zcela nedůstojné, absolutně nepřijatelné. Nefunguje to ani ve škole, ani v jiných typech vztahů, v rodině, v partnerství, v přátelství, v práci. Plodí to především stres, hysterii, únik. I když může být krátkodobý cíl naplněn, dlouhodobě to nenese nic dobrého ani pro jednu stranu.

Také by nás zajímalo, co si myslíte o didaktických testech z českého jazyka, u kterých se podle většiny studentů každý rok zvyšuje úroveň náročnosti, ačkoliv čas na řešení úkolů zůstává stále stejný?

Didaktické testy i zadání slohových prací představují něco, k čemu mám řadu zásadních výhrad. To dobře víte, sami jste si při trénincích všimli několika nedostatků. Celá věc mi je vlastně velmi nepříjemná, protože jsem přesně ten učitel, který cosi komentuje, ale nic jiného aktivně neudělá. A on to neudělá nikdy nikdo, takže budeme roky a roky vršit tuny zbytečného papíru, archivovat je pro další pokolení, nadávat na děsné věci, maximálně v odborném časopise, který ni-

kdo nečte, vyjde odborná analýza nebo napíšeme stížnost, která bude protažena skartovačkou. Dobře nám tak, dobře mi tak. Určitě by to šlo změnit.

Jaké jsou Vaše koníčky? Co ráda děláte ve svém volném čase?

Když mám úplně nejvolnější čas, nedělám nic. Doma se koukám z okna a šíleně pomalu piju čaj. Ve městě místo metrem jedu tramvají. Vystoupím tam, kde se mi to líbí, a jdu pěšky, dokud volný čas mám. Lelkuju. Pozoruju lidi a představuju si k nim příběhy. Představuju si, že jsem v jiném městě než v Praze. Poslouchám hudbu. Přečtu si dva odstavce knížky, třetí nedočtu, a všechno nechávám plynout. Jdu někam a fotím. Mlčím.

Jakou kuchyni máte nejraději? Vaříte ráda?

Tak to vás asi zklamá. Vaření mě nijak zásadně nebaví, nijak ho neprožívám, nepotřebuju ho. Pro jiné lidi ale vařím moc ráda a moc často.

Jaký je Váš oblíbený nápoj pro klidné chvíle? Čaj? Káva? Nebo snad něco jiného?

Hodně málo spím, proto se neustále potřebuju udržovat v bdělosti, takže nejčastěji piju kafe a čaj. Hodně kafe, hodně čaje.

Prozradila byste nám něco ze svého soukromého života (rodinný život, jak trávíte prázdniny, Váš oblíbený film, styl hudby apod.)?

Rodinný život! Kdybych před půl milionem let nepotkala svého muže, asi bych někde na lešení vyškrabávala gotické fresky, měla ztuhlé zápěstí, a čekala na něj, až se v nějaké podobě objeví. Za hodně dobrých změn vděčím jemu. Máme dvě děti, takové prima příruční děti do kapsy. Skvěle se s nima všechno dělá, od mala s námi putují všude, kde chceme nebo potřebujeme být, a všechno je od té doby nějak jednodušší. Při dlouhých cestách udržují dobrou náladu na palubě, relativizují problémy, žijou tady a teď. To je důležitá věc. O prázdninách musí nastat kus nějakého dobrodružství – cestujeme, snídáme zmrzlinu, večeříme zmrzlinu, bloumáme, ztrácíme se, nacházíme se někde jinde, táboříme, píšeme si deníky, lovíme ryby na upilovaný háček. Stejně důležitá je i nekonečná nuda doma, kdy všichni děláme, co chceme, a nevíme o sobě. Hodně zásadní je setkávání se spleť našich rozvětvených rodin. Stará místa, staré vztahy, důvěrně známé vůně. Jsou to takové ty jistoty, které když jednoho dne zmizí, spadne nám z toho celý svět a nikdy se už úplně znovu nepostaví.

Ptáte se na filmy – určitě nemám ani z desetin nakoukáno tolik jako ostatní. Snažím se mít přehled v těch, které vznikly na motivy důležitých knih, z nich jednoznačně vedou Karamazovi. Mám ráda Švankmajerovy a Vlácilovy snímky, z poslední doby mě zaujal film Naprostí cizinci, Pustina, a pohádka Píseň moře. Ta byla skvělá i tím, že je propojena se severskými mýty - a Sever je pro mě velké téma. Každoročně tam musím jet, nadýchat se, vidět ty strouhy lemované rákosím, zvláštní světlo, jiné stmívání. Pokud jde o hudbu, pak jednoznačně úžasná je Agnes Obel, zavírá deku do piana, aby znělo zastřeně ☺. Mám ráda pozdější skladby Yanna Tiersena. Fascinuje mě Filip Topol, ale bez textů, jen hudba, konkrétně jeho varhanní koncerty, které mi budou fakt chybět. A Grieg, to je zase ten Sever. A taky všechny kusy vážné hudby, kde jsou dechy. Trubky, lesní rohy, pozouny, hoboje. Na trubku se snažím hrát už nějakou dobu a ještě nikdy mi nic tak pomalu nešlo, zato při hraní cítím až extatickou radost. Znovu se vracím i ke klavíru, právě díky Agnes Obel. A pak taky potřebuju chodit do galerií. Fascinuje mě třeba imaginace, svoboda a řemeslnost Františka Skály.

Z jakých předmětů jste maturovala a s jakými výsledky jste odmaturovala?

Maturovala jsem z češtiny (1), společenských věd (1), angličtiny (1) a dějepisu (3). Z dějepisu to ale bylo spíš na pětku, protože jsem se otázky, které mě nebavily, předem rozhodla neučit, a dopadlo to přesně tak, jak mělo. Vytáhla jsem si francouzskou revoluci a zachránil mě jen dějepisný atlas a závěrečná seminární práce o megalitech. Jinak to byl ale skutečně obraz bídy a utrpení.

Vzhledem k tomu, že učíte český jazyk, tak by nás také zajímalo, co ráda čtete. Jaká je Vaše oblíbená kniha? Spisovatel? A z jakého důvodu?

Ráda čtu cokoli, kdekoli, jakkoli. Vlastně jakkoli ne, trvám na papírových knihách ☺. Čtu dost pomalu, možná trochu neorganizovaně, živelně, rozhovory třeba vždycky od konce. Četbě jsem propadla už jako malá školačka, některé věci jsem měla v ruce třeba pětkrát dokola. Když mi dětské knihy došly, louskala jsem téměř všechno dostupné, třeba z Buzuluku do Prahy, bylo mi osm, měla jsem angínu a - bavilo mě to. Do knížek jsem si čmárala, různě je ohýbala, lisovala jsem si v nich kytky, zakládala do nich důležité vzkazy, jízdenky, vláčela je s sebou všude možně. Skoro nikdy jsem nečetla klasické pohádky, naprosto nikdy detektivky, ojediněle horory. Zato v jakémkoli množství a bezpočtu opakování miluju volný proud vědomí, Joyce, Woolfovou, Pounda, Eliota, surrealisty... Našeho Nezvala, Hrubína a Šotolu. Z nových autorů Annu Bolavou (Do tmy), Bajaju (Zvlčení).

Minulý rok jsme od Vás dostali za úkol napsat práci na téma Náš smysl života. Už víme, že se může jednat o tvrdý oříšek, ale pro Vás to bude zajisté hračka, ale i přesto by nás to zajímalo. Jaký je ten Váš smysl života?

Proč myslíte, že jsem vám to zadala... ☺. Já nevím. Přemýšlím nad tím fakt často. Ne konkrétně nad smyslem mého života, ale nad existencí jako takovou, což jde ale ruku v ruce. V zásadě si myslím, že smysl to celé nemá žádný. Žádné nebe, žádné peklo, žádné životy po životech, žádná vyšší humanita, cíle, progres. Nic. Nekonečné nic, které se rozpíná do ničeho. Jako vesmír, který mě, mimochodem, děsí. Příliš sebe tematizujeme, připadá nám nemožné, abychom neměli nějakou misi. Antropocentrismus, to je naše nové náboženství! Náš život přeci nemůže skončit definitivním koncem, kvůli tomu se přeci tady neplahočíme. Je to tak směšné. Nejhloupější tvor na planetě, který systémově nedokáže upřednostnit nic a nikoho před sebou, svými požitky, pohodlím. To jsme to dotáhli daleko. Z hlediska evoluce je možné, že smyslem je naplnit vůli sobeckého genu a přizpůsobovat se všemožně měnícím se podmínkám a množit se bez pardonu do aleluja. Z hlediska vyššího principu mravního (☺), abych tak řekla, jsme to ale dávno projeli a dopadne to špatně. Ale samozřejmě bych si přála doufat, že nějaký smysl, vyšší, zastřešující a pozitivní je. Proto hledám, ráda poslouchám lidi, kteří ho vidí nebo dokonce vnímají nějaké zprávy a náznaky. Pokud mají pravdu, nerozumím tomu, ale beru to! Zatím jsem ale zajata svým přílišným racionalismem, přizemností.

VZKAZ PRO STUDENTY

Milí studenti! Vy jste v celém našem procesu ty nejdůležitější postavy. Vždycky se věci zázračně pohnou, když tuto svoji roli přijmete a zkoušíte ji podle svých reálných sil zodpovědně naplnit. Přeju Vám hodně sil, vůle a kroků vpřed – a radost ze vzdělávání se, ať Vás stále doprovází ☺

Děkujeme za rozhovor a přejeeme klidné předvánoční dny!

Daniel Juránek a Nikola Švecová